

वा०रा०

॥ ३५ ॥

एवंविभीषणेनोक्तं राक्षसेन विपश्चिता ॥ आजगामाथ सुग्रीवो यत्र रामः सलक्ष्मणः ॥ ३२ ॥ ततश्चाख्यातुमांसे भविभीषणवचः शुभं ॥ सुग्रीवो विपुलग्रीवः सागरस्योपवेशनं ॥ ३३ ॥ प्रकृत्या धर्मशीलस्य रामस्यास्याप्यरोचत ॥ सलक्ष्मणं महातेजाः सुग्रीवं च हरीश्वरं ॥ ३४ ॥ सत्क्रियार्थं क्रियादक्षं स्मितपूर्वमभाषत ॥ विभीषणस्य मंत्रोऽयं मम लक्ष्मणरोचते ॥ ३५ ॥ सुग्रीवः पंडितो नित्यं भवान्मंत्रवि-
चक्षणः ॥ उभाभ्यां संप्रधार्यार्थं रोचते यत्तदुच्यतां ॥ ३६ ॥ एवमुक्तौ ततो वीरावुभौ सुग्रीवलक्ष्मणौ ॥ समुदाचारसंयुक्तमिदं वचनमू-
चतुः ॥ ३७ ॥ किमर्थं नौ न रव्याघ्रनरोचिष्यति राघव ॥ विभीषणेन यत्तूक्तं मस्मिन्काले सुखावहं ॥ ३८ ॥ अवध्वासागरे सेतुं घोरेऽस्मिन्व-
रुणालये ॥ लंकानासादितुं शक्यासेंद्रैरपि सुरासुरैः ॥ ३९ ॥ विभीषणस्य शूरस्य यथार्थं क्रियतां वचः ॥ अलंकालात्ययं कृत्वा सागराय
नियुज्यतां ॥ यथा सैन्येन गच्छामपुरीं रावणपालितां ॥ ४० ॥ एवमुक्तः कुशास्तीर्णे तीरे न दनदीपतेः ॥ संविवेश तदारामो वेद्यामिव द्रुता-
शनः ॥ ४१ ॥ इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वा० आ० यु० एकोनविंशः सर्गः ॥ १९ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ततो निविष्टां ध्वजि-
नीं सुग्रीवेणाभिपालितां ॥ ददर्श राक्षसोऽभ्येत्य शार्दूलो नाम वीर्यवान् ॥ १ ॥ चारो राक्षसराजस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥ तां दृष्ट्वा सर्वतो व्य-
ग्रां प्रतिगम्य सराक्षसः ॥ २ ॥ आविश्य लंकां वेगेन राजानमिदमब्रवीत् ॥ एष वैवानरक्षौघोलंकां समभिवर्तते ॥ ३ ॥ निश्चित्य यद्रोचते तदुच्य-
तां ॥ ३६ ॥ समुदाचार उपचारः ॥ ३७ ॥ नौ आवयोः विभीषणेन यदुक्तं तत्कथं नरोचिष्यति सर्वथाऽभिरुचितमेवेत्यर्थः ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ सागराय सागरप्रार्थनार्थं नियुज्यतां स्वा-
त्प्रेतिशेषः ॥ ४० ॥ ४१ ॥ कविमानः ॥ कतकः ॥ १८ ॥ इति श्रीरा० वा० यु० एकोनविंशः सर्गः ॥ १९ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ निविष्टां सागरतीरेऽतिशेषः ॥ १ ॥ तां बाहिनीं ॥ २ ॥ ३ ॥

यु० कां०

॥ ३५ ॥